

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ ІНОЗЕМНОЇ ФІЛОЛОГІЇ
ТА СОЦІАЛЬНИХ КОМУНІКАЦІЙ**

**СОЦІАЛЬНО-ГУМАНІТАРНІ
АСПЕКТИ РОЗВИТКУ СУЧАСНОГО
СУСПІЛЬСТВА**

**МАТЕРІАЛИ V ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ НАУКОВОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ СТУДЕНТІВ,
АСПРАНТІВ, ВИКЛАДАЧІВ ТА СПІВРОБІТНИКІВ**

(Суми, 20-21 квітня 2017 року)

**Суми
2017**

ПОРІВНЯННЯ СИСТЕМ ШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ СІНГАПУРУ ТА ЯПОНІЇ

Коренівська Ю., студ. гр.ПР-61

У кожній країні намагаються дотримуватися власної системи освіти. Звичайно, деякі системи дуже схожі, та все ж таки є значні відмінності між тією чи іншою системою навчання. Наприклад, деякі вчителі вважають, що учні краще запам'ятовують матеріал, якщо його постійно повторювати, а інші допомагають дітям зрозуміти чи то якийсь висловлювання, чи то термін, а не змушують усе просто завчати напам'ять. Використовуючи, різні методи навчання такі країни як Сінгапур і Японія змогли досягти значних результатів у сфері освіти і сьогодні займають перші місця у всесвітньовідомих рейтингах. Але їх системи освіти надзвичайно різні, тоді, звісно, на думку спадає питання: яким чином ці країни змогли досягти успіху? Щоб дати відповідь на це запитання, розглянемо детальніше і порівняємо ці дві системи освіти.

Розпочнемо з того, які спільні риси мають дві освітні системи Сінгапуру і Японії. По-перше, навчання у школах учні розпочинають із шестирічного віку. Вони обов'язково повинні закінчити початкову і середню молодшу школи, а от далі молодь має право вибору в якому закладі навчатися. Старшу школи вони закінчують у 17-18 років.

По-друге, учні цих двох країн складають іспити при переході з початкової до середньої школи. Хоча щодо цього питання все ж таки деякі особливості ці системи мають. Наприклад, у Сінгапурі на основі результатів екзамену PSLE (Primary School Leaving Examination) учні розподіляються по різним напрямкам середньої школи: спеціальний, експрес, стандартний (академічний) чи стандартний (технічний). Спеціальний і експрес курси включають в себе чотирьохрічне навчання, що завершується складанням екзамену на отримання О-рівня (General Certificate of Education Ordinary-level exam). Різниця між цими двома курсами полягає в тому, що студенти спеціального курсу вивчають рідну мову на більш поглибленому рівні. Можна обрати вивчення іноземної мови (французьку, німецьку чи японську) на додачу.

Стандартний курс середньої школи триває протягом чотирьох років і завершується складанням іспиту на отримання N-рівня (Normal-level), із можливістю продовжити навчання на ще один рік і скласти іспит на отримання O-рівня. Студенти стандартного

технічного напрямку вивчають предмети більш технічного спрямування, в той час як студенти академічного напрямку – наприклад, основи бухгалтерського обліку. За винятком навчальних закладів, які пропонують спеціальну програму інтеграції освіти, що надає можливість отримання сертифікату А-рівня (Advanced-level).

Тим часом в Японії навпаки, починаючи з елементарної школи, дітей не розподіляють по потоках, тих, хто не встигає, не залишають на ще один рік, а дають можливість наздогнати пропущене. Завдання учителя не заохочувати змагання в навчальній групі, а вести її сходами знань як єдине ціле, щоб досягти досить високого рівня підготовки всіх, виходячи з вимог, розрахованих на середнього учня.

По-третє, уряд кожної з країн заохочує молодь вивчати іноземні мови. Адже, у школах Сінгапуру і Японії вивчення іноземної мови є обов'язковим. Але й тут є свої відмінності. У школах Сінгапуру всі предмети викладаються англійською та китайською мовами. А вивчають ці мови ще з початкової школи, адже англійська необхідна, як універсальна міжнародна мова, а китайська не дозволяє сінгапурцям забувати культуру й історію свого народу.

На відміну від Сінгапуру в Японії уроки англійської мови зазвичай проводять двоє вчителів – японець та носій англійської мови. Впровадження спеціальної методики викладання англійської мови для японців розпочалось у 1920 р., коли у Токіо працював відомий на весь світ учений-методист Гарольд Пальмер. Японці починають учити англійську мову як обов'язкову лише у середній школі. Всі спроби ввести англійську мову в початковій школі виявились безрезультатними, оскільки це призводило до зменшення кількості годин, призначених на викладання рідної мови, і відповідно, критично сприймалося вчителями.

Ще однією відмінністю у системах освіти цих двох країн є те, що в Сінгапурі завдання освіти дітей покладене головним чином на працівників освіти, а в Японії першими учителями і головною опорою японської дитини є батьки, перш за все, мати. Вона показує своїй трирічній дитині, як малювати і робити паперові іграшки. Коли дитина йде в підготовчий клас мати вчить її буквам і цифрам. Вона щоденно обмінюється записками з вчителем про те, як поводить себе дитина вдома і в школі.

Взагалі, освітню систему Японії, в порівнянні із Сінгапуром, можна назвати більш суворою. Адже, Японські педагоги вважають,

що всі учні можуть успішно засвоювати шкільну програму. І якщо хтось відстає, то йому радять бути уважнішим у школі і більше часу відводити на читання вдома. Відомо, що учні старших класів загальноосвітніх шкіл Японії на виконання домашніх завдань витрачають не менш як п'ять годин – японська школа функціонує під девізом: «Успіху добиваються невтомною працею». У школі панує принцип: «Працювати на межі своїх можливостей».

Чого не можна сказати про систему освіти Сінгапуру тому, що викладачі головною своєю метою бачить досягнення гармонії в розвитку людини і соціальних, естетичних, фізичних, інтелектуальних і моральних аспектах виховання.

Враховуючи, що Сінгапур знаходиться у рейтингах по успішності учнів на перших позиціях, то можна зробити висновок, що їх система є ефективнішою. Насправді ж не в кожній країні ця система буде такою ж успішною. Наприклад, у Японії в 2011 році запровадили нову освітню реформу, відому під назвою юторі-кейку (полегшене навчання). Уряд хотів зменшити навчальне навантаження для дітей, щоб учні отримали більше простору для креативного мислення. У рамках реформи з'явилися так звані інтегровані уроки, призначені в тому числі для позакласної діяльності, скоротився річний обсяг навчальних годин, школи відмовилися від суботніх занять і перейшли на п'ятиденний режим навчання. Однак проведені через деякий час міжнародні дослідження успішності продемонстрували стрімке зниження рівня знань японських дітей. Тому школи Японії відмовились від реформи і повернулись до жорстоких методів навчання.

Отже, освітні системи Японії і Сінгапуру мають щось спільне, а щось відмінне. Але кожна з них приносить гарні результати, тому не можна сказати, що якась із них є кращою. Звичайно, японці використовують більш жорстокі методи, але кожна країна має різних учнів, до яких потрібен особливий підхід. Ось чому діти Японії показують чудові результати навчаючись за суворю освітньою системою, а в Сінгапурі – за більш легкою.

Науковий керівник – канд. пед. наук, доцент Купенко О. В.